24/02/2019

Εις μνήμην Χριστοφόρας Μοναχής

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Επικήδειος λόγος που εκφωνήθηκε από τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου κ. Βασίλειο κατά την εξόδιο ακολουθία, που τελέστηκε χθες Σάββατο 23 Φεβρουαρίου 2019, της μακαριστής Ηγουμένης της Ιεράς Μονής Αγίου Κενδέα Χριστοφόρας Μοναχής.

Ένας από τους αρχαίους Χριστιανούς συγγραφείς έγραφε για το πολίτευμα των Χριστιανών μέσα στον κόσμο, ότι «κατοικούν στις δικές τους πατρίδες, αλλά στην πραγματικότητα είναι πάροικοι, μετέχουν των πάντων ως πολίτες και υπομένουν

τα πάντα με όλους τους ανθρώπους, αλλά στην πραγματικότητα παραμένουν ξένοι προς όσα συμβαίνουν στον κόσμο που ζουν, κάθε ξένος τόπος είναι πατρίδα τους όπως και η πατρίδα τους, και κάθε πατρίδα είναι ξένη. … έχουν τη ζωή στο σώμα, αλλά δεν ζουν σαρκικά, ο βίος τους είναι επί της γης, αλλά είναι πολίτες του ουρανού. Υπακούουν σε νόμους, αλλά με τον τρόπο ζωής και πολιτείας τους νικούν τους νόμους, γιατί η αρετή καθιστά άχρηστους τους νόμους.

Αγαπούν τους πάντες, κατά την εντολή του Κυρίου, αλλά διώκονται από όλους, αγνοούνται και κατακρίνονται, οδηγούνται προς το θάνατο και παρά ταύτα ζωοποιούνται με τη δύναμη του Χριστού. Ατιμάζονται, αλλά μέσα από τις δοκιμασίες λαμβάνουν τη δόξα από τον Θεό. … γίνονται αντικείμενο λοιδορίας, αλλά αυτοί ευλογούν, υβρίζονται και εν τούτοις αυτοί ευλογούν, ενώ οι ίδιοι αγαθοεργούν, τιμωρούνται, αλλά όταν τιμωρούνται χαίρουν και ζωοποιούνται». (Προς Διόγνητον Επιστολή, 5, 4-16).

Αν αυτό αποτελεί κανόνα ζωής για τους Χριστιανούς στο σύνολό τους, πόσο μάλλον για μία μοναχή, ή ένα μοναχό που επιλέγει την κατά Χριστό ζωή και στην πραγματικότητα πεθαίνει κατά κόσμο για να έχει την κατά Χριστό ζωή στην πληρότητα της. Άλλωστε, ο ίδιος ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είπε ότι «αυτός που αγαπά τον πατέρα ή την μητέρα του περισσότερο από εμένα, δεν είναι άξιος μαθητής μου» (Μτ. 10:37).

Για όλους αυτούς τους λόγους, ένας μοναχός μια μοναχή δεν θα έπρεπε να έχει ένα βιογραφικό, όπως ένας που δεν είναι αφιερωμένος στον Χριστό. Παρά ταύτα, εμείς θα αναφέρουμε το ελάχιστο για την αείμνηστη καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Κενδέα, γιατί η πολιτεία της αποτελεί εφαρμογή αυτών που αναφέραμε προηγουμένως από τον αρχαίο συγγραφέα.

Η Γερόντισσα, γεννήθηκε στην Ξυλοτύμπου το 1937. Στην αρχή της νεανικής της πορείας προς τον Χριστό μόνασε στην Χίο και είχε ως Γέροντα της τον Άγιο Άνθιμο. Το 1968 επέστρεψε στην Κύπρο και μετά από τετράχρονη παραμονή στον Άγιο Γεώργιο τον Αλαμάνο, το 1972, με την ευλογία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, εγκαταστάθηκε με την ευάριθμη αδελφότητά της στην παρούσα Ιερά Μονή του Αγίου Κενδέα.

Εδώ, κάτω από αντίξοες συνθήκες αγωνίσθηκε για να δημιουργήσει από το μηδέν το μοναστήρι αυτό, χωρίς να διστάζει ακόμα να ασχοληθεί και με οικοδομικές εργασίες. Και ακόμα το πιο δύσκολο, κατά την περίοδο της Εισβολής του 1974, παρέμεινε με τις άλλες αδελφές στο μοναστήρι, έτοιμες να θυσιάσουν και τη ζωή τους μέσα στην πολεμική λαίλαπα.

Σήμερα ο Χριστός, τον οποίο αγάπησε και αφιέρωσε τη ζωή της, αυτή άλλωστε είναι και η έννοια του μοναχικού της ονόματος Χριστοφόρα, φέρει τον Χριστό μέσα της, και την κάλεσε στην αιώνια ανάπαυση, μετά τον κλονισμό της υγείας της τα τελευταία τρία με τέσσερα χρόνια.

Θα ήθελα να επιμείνω σε κάποιους από τους σταθμούς της ζωής της Αείμνηστης Καθηγουμένης Χριστοφόρας.
Επιμένω στην αφοσίωση της στον Χριστό, που όπως μία άλλη αγία Θέκλα, ή και πολλές άλλες περιπτώσεις, ο λόγος του Ευαγγελίου του Χριστού, ήταν πιο ισχυρός από οποιαδήποτε πρόκληση της ζωής και επέλεξε το παρθενικό μοναστικό πολίτευμα και γι’ αυτό ο Θεός την προίκισε με το χάρισμα της πνευματικότητας, με το οποίο καθοδήγησε αναρίθμητους ανθρώπους να πορευθούν το δρόμο του Ευαγγελίου του Χριστού.

Βλέπετε, ο Θεός, με την θεία του πρόνοια, κατά την παραμονή της στη Χίο, την αξίωσε να έχει καθοδηγητή ένα Άγιο, τον Άγιο Άνθιμο, για τον οποίο ευκαίρως ακαίρως μιλούσε και γι’ αυτό αφιέρωσε και το παρεκκλήσιο που ανήγειρε εδώ στο Μοναστήρι.

Οι προτροπές του Αποστόλου Παύλου προς τον Μαθητή του Απόστολο Τιμόθεο μπορούν να είναι και οι προτροπές του Αγίου Ανθίμου προς την Γερόντισσα Χριστοφόρα: «Σύ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ ᾽Ιησοῦ, καὶ ἃ ἤκουσας παρ’ ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι. σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ. οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν». (Β΄ Τιμ. 1-6). Αυτό σημαίνει την πνευματική παράδοση και κληρονομία, που λαμβάνουμε από ένα χαρισματούχο και την μεταδίδουμε και για άλλους για να δοξάζεται ο ίδιος ο Χριστός.

Εμείς, ως Εκκλησία Κύπρου, ως Μητρόπολη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου και ως σύνολο του λαού, όχι μόνο της Επαρχίας μας, αλλά ολόκληρης της Κύπρου είχαμε την ευλογία της ζωντανής παρουσίας και της πνευματικής οικοδομής, που πρόσφερε σε όσους προσέρχονταν στη χάρη του μεγάλου μας Κυπρίου Αγίου Κενδέα, στη χάρη του οποίου αφιέρωσε το υπόλοιπο της ζωής της από τότε που εγκαταστάθηκε εδώ.

Είμαι βέβαιος ότι και από τις ουράνιες μονές του Κυρίου θα συνεχίσει να προσεύχεται για τη Μονή της, για όλους εκείνους που καθοδηγούσε πνευματικά και για την Πατρίδα Κύπρο να την σκεπάζει ο Θεός και να της προσφέρει την

ελευθερία και τη δικαίωση. Πρεσβείες του Αγίου Ανθίμου, του Αγίου Κενδέα και πάντων των Αγίων. Αμήν!